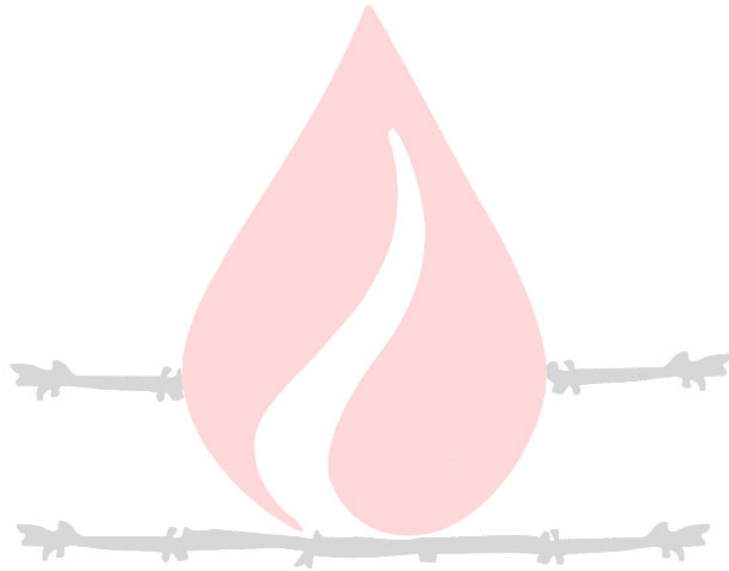

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

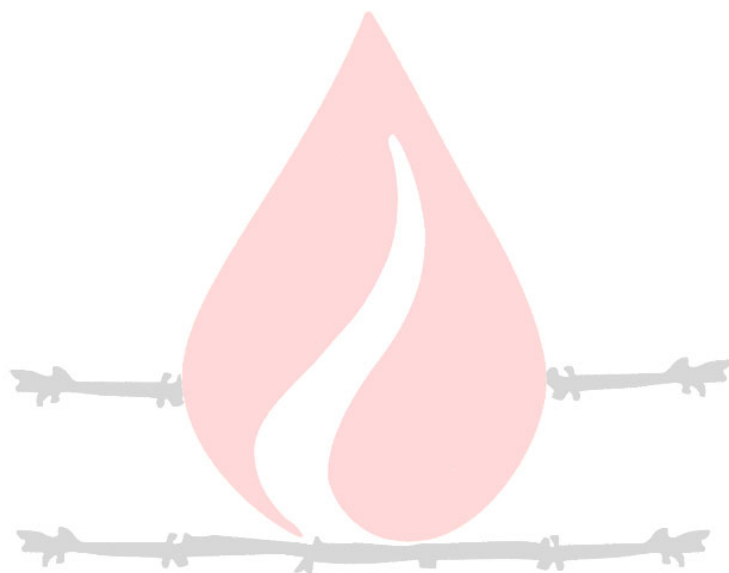
سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی (۱۳)

گزارش راهبردی ۱۴۰۰/۶۲

شهریور و مهرماه ۱۴۰۰

۱۴۰۰۰۷۰۶۲

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی و موارد نقض حقوق بشر از سوی این دولت‌ها در سایر کشورهای منطقه، در شهریورماه و مهرماه ۱۴۰۰، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به دست آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم‌نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی^۱ مورد بررسی قرار گرفته است. محورهای مهم این بررسی به صورت خلاصه به شرح زیر است:

الف) موارد نقض حقوق بشر در عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی

*عربستان سعودی

۱- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، در روز چهارشنبه ۷ مهرماه ۱۴۰۰، به نقل از سازمان عفو بین‌الملل، در خصوص رو به وخامت نهادن وضعیت سلامتی سلمان العوده^۲ روحانی سعودی، در زندان. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به گزارش سازمان عفو بین‌الملل مبنی بر رو به وخامت نهادن وضعیت سلامتی سلمان العوده، واعظ ۶۳ ساله سعودی، با توجه به حبس وی در سلول انفرادی؛

Organization for Defending Victims of Violence

^۱ دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights (OHCHR)؛ پایگاه خبری سازمان ملل (UN News)؛ پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور (Middle East Monitor (MEMO)؛ سازمان حقوق بشری الکرامه (Alkarama)؛ کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی (International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICFUAE)؛ پایگاه خبری بحرین میروور (Bahrain Mirror)؛ سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر (SALAM for Democracy and Human Rights)؛ سازمان حقوق بشری القسط (ALQST for Human Rights)؛ سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر (European-Saudi Organization for Human Rights (ESOHR) و خبرگزاری آناتولی (Anadolu Agency).

^۲Salman Al-Ouda

ب) اشاره به اظهارات اعضای خانواده العوده، مبنی بر از دست رفتن بینایی و بخشی از شنوایی العوده در زندان، درحالی که وی از سال ۲۰۱۷ میلادی در سلول انفرادی محبوس بوده است؛

ج) اشاره به درخواست این سازمان حقوق بشری از محمد بن سلمان، ولیعهد سعودی، جهت آزاد کردن بی درنگ العوده؛

د) اشاره به قرار گرفتن العوده در معرض محاکمه در دادگاه تروریسم سعودی - دادگاهی که مقام‌های این کشور برای سرکوب مخالفان از آن استفاده می‌کنند - همچنین ابراز نگرانی در خصوص احتمال مواجهه این روحانی با حکم اعدام درحالی که دادگاه برگزاری جلسه صدور حکم را همچنان به تعویق می‌افکند؛

ه) اشاره به اطلاع‌رسانی یکی از مقام‌های وزارت کشور به العوده، در ماه ژوئن سال ۲۰۱۷ میلادی، روزها پیش از دست گرفتن قدرت از سوی بن سلمان، مبنی بر صدور حکم ممنوعیت از سفر برای وی از سوی دادگاه سلطنتی؛

و) اشاره به اقدام مقام‌های سعودی، در ماه سپتامبر همان سال، به دستگیری چندین روحانی و فعال سرشناس، از جمله سلمان العوده، عواد القرنی^۳ و علی العماری^۴ به جرم اتهامات تروریستی و توطئه علیه حکومت عربستان؛

ز) اشاره به اظهارات پسر العوده، در مقاله‌ای در ماه فوریه سال ۲۰۱۹ میلادی، مبنی بر انتشار توییتهای غیرمستقیم از سوی پدرش در زمینه بحران خلیج (فارس) و تمایل وی در زمینه برقراری آشتی در منطقه که منجر به برانگیخته شدن خشم دولت سعودی شده و جرمی کیفری به شمار آمده است: گفتمی است که مقام‌های عربستان اظهارنظری در رابطه با این اتهامات نکرده‌اند؛

ح) این در حالی است که حصر اعمال شده در ماه ژوئن سال ۲۰۱۷ میلادی، از سوی کشورهای مصر، امارات متحده عربی، عربستان سعودی و بحرین، علیه قطر، در ژانویه سال جاری به پایان رسیده است؟

^۳Awad Al-Qarni

^۴Ali Al-Omari

۲- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، در روز دوشنبه ۵ مهرماه ۱۴۰۰، در خصوص مشکوک به شمار آمدن مرگ ۸۹ شهروند کنیایی تبار در عربستان سعودی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به مشکوک به شمار آمدن مرگ ۸۹ کارگر خانگی کنیایی تبار در عربستان سعودی در مدت بیش از دو سال گذشته، از سوی وزارت خارجه این کشور آفریقایی؛
ب) گفتنی است که مقام‌های سعودی به همتایان خود اظهار داشته‌اند که بیشتر این مرگ‌ها بر اثر حمله قلبی به وقوع پیوسته است و مقام‌های کنیایی به این اظهارات به شدت با دید تردید می‌نگرند؛

ج) اشاره به نرخ به شدت نامتناسب مرگ شهروندان کنیایی تبار در عربستان سعودی در قیاس با دیگر کشورهای حاشیه خلیج فارس، از جمله ۳ مورد مرگ در قطر، یک مورد در امارات متحده عربی، دو مورد در کویت، ۹ مورد در عمان، دو مورد در بحرین و بین ۴۰ تا ۵۰ مورد در عربستان و امکان‌ناپذیری مرگ تمامی این افراد جوان بر اثر حمله قلبی از نگاه مقام‌های کنیایی که توضیحات ریاض در این رابطه را مردود به شمار آورده‌اند؛

د) اشاره به مرگ ۴۹ شهروند کنیایی تبار در عربستان سعودی در ۹ ماه گذشته به دلیل ادعایی نارسایی قلبی و با توجه به عدم انجام تحقیقات مستقل در زمینه تأیید علت این مرگ‌ها؛

ه) اشاره به درخواست از عربستان جهت حمایت به عمل آوردن بیشتر از کارگران خانگی و همچنین حصول اطمینان از اینکه آن‌ها در شرایط برده‌وار زندگی نمی‌کنند؛

و) اشاره به افزایش ۱۴ درصدی تعداد کارگران خانگی در عربستان سعودی در سال گذشته میلادی و رسیدن میزان آن به نزدیک به ۴ میلیون و اشتغال دست‌کم ۱۰۰ هزار کنیایی در

^۵ گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور. قابل بازیابی در لینک:

کشورهای بحرین، کویت، عمان، قطر، عربستان سعودی و امارات متحده عربی، عمدتاً به‌عنوان کارگران خانگی یا در حال انجام مشاغل دون‌پایه؛
(ز) اشاره به اقدام عربستان در ماه مارس سال جاری میلادی، به امضای تفاهم‌نامه‌ای در راستای افزایش هماهنگی‌ها به‌منظور حمایت از حقوق بشر و افزایش آگاهی جهت کاهش خشونت خانگی؟

۳- انتشار گزارش از سوی سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر^۶ در روز چهارشنبه ۳۱ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص تداوم نقض حقوق زندانیان در عربستان سعودی به بهانه تدابیر اتخاذ شده در رابطه با شیوع بیماری کووید-۱۹. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

(الف) اشاره به نقض بسیاری از حقوق اساسی شهروندان عربستان سعودی، از جمله زندانیان، بر اثر تدابیر اتخاذ شده در رابطه با مبارزه با شیوع بیماری کووید-۱۹، به‌رغم تلاش این کشور برای نشان دادن دستاوردهای خود در مجامع بین‌المللی در این زمینه؛

(ب) اشاره به تداوم اعمال تدابیر سخت‌گیرانه علیه زندانیان و خانواده‌هایشان، علاوه بر اتخاذ دیگر اقدام‌های خودسرانه و تلافی‌جویانه از سوی حکومت عربستان، به‌رغم ورود بیش از ۳۴ میلیون دوز واکسن به این کشور، بر اساس آمار وزارت بهداشت و تأیید واکسینه شدن ۶۸ درصد از زندانیان زندان‌های امنیتی کشور تا ماه مه سال جاری میلادی؛

(ج) اشاره به اقدام زندان مباحث در دمام به قرار دادن زندانیان در شرایط قرنطینه به مدت ۱۰ روز پس از حضور آن‌ها در جلسات محاکمه، به‌عبارت‌دیگر استفاده از این تدبیر به‌مثابه مجازات زندانیان با توجه به ممانعت به عمل آوردن از تماس آن‌ها با جهان خارج و قرار دادن آن‌ها در شرایط سلول انفرادی که پیامدهای روحی و روانی برای آن‌ها به همراه داشته است؛

^۶ گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور. قابل‌بازبینی در لینک:

<https://www.middleeastmonitor.com/20210927-death-of-۸۹-kenyans-in-saudi-arabia-is-suspicious-say-officials>

^۷European-Saudi Organization for Human Rights (ESOHR)

د) اشاره به همچنین محرومیت زندانیان در این دوره زمانی از حقوق اساسی خود، از جمله دریافت لباس‌های اضافی که متناقض با رعایت شرایط ایمنی لازم در رابطه با فرآیندهای بهداشتی در قبال این بیماری همه‌گیر است؛

ه) اشاره به اقدام حکومت سعودی به تداوم اعمال تدابیر سخت‌گیرانه در رابطه با ملاقات‌های زندانیان که اگر چه پس از ممنوعیت کامل، در حال حاضر بر اساس روال معمول صورت می‌گیرد، اما همچنان از پشت موانع شیشه‌ای انجام گرفته و تنها برای تعداد محدودی از اعضای خانواده امکان‌پذیر است، حتی در شرایطی که ملاقات‌کننده و زندانی هر دو واکسینه شده باشند؛

و) اشاره به مرگ‌های به وقوع پیوسته در زندان‌ها بر اثر بیماری کووید - ۱۹، از جمله مرگ زهیر علی شریده المحمد^۵ در روز ۸ مه سال ۲۰۲۱ میلادی در زندان الحائر در ریاض پس از ابتلا او به ویروس کرونا در پی شیوع این بیماری در این زندان؛

ز) اشاره به انتقال او به بیمارستان و بستری شدن وی به مدت یک ماه تا زمان مرگ او که البته در این مدت خانواده وی هیچ خبری در این رابطه دریافت نمی‌کردند و از انجام هرگونه ملاقات با برقراری تماس تلفنی با وی محروم بودند، تا زمانی که پیکر فرزندشان را پس از مرگ تحویل گرفتند؛

ح) اشاره به مجبوس بودن المحمد به همراه سایر زندانیان در بند زندانیان مبتلا به ویروس کرونا که بر اثر آن دیگر زندانیان سیاسی - عقیدتی، همچون محمد القحطانی^۶ مدافع حقوق بشر، نیز مبتلا شدند؛

ط) اشاره به اقدام زهیر علی به همراه ۳۰ زندانی سیاسی - عقیدتی دیگر در زندان الحائر به مبادرت ورزیدن به اعتصاب غذا در ماه مارس سال ۲۰۲۱ میلادی، در اعتراض به قرار گرفتن در معرض آزار و اذیت، از جمله حبس در بند زندانیان مبتلا به بیماری‌های روانی و محرومیت از تماس با خانواده و دسترسی به کتاب و روزنامه؛

^۵Zuhair Ali Shreida al-Muhammad

^۶Mohammed al-Qahtani

ی) اشاره به به‌شمار آمدن بی‌اعتنایی‌های پزشکی یا عامدانه به‌عنوان یکی از عوامل اصلی شماری از مرگ‌های به وقوع پیوسته در دوران شیوع همه‌گیری، از جمله مرگ عبدا... الحامد؛^۱ فعال حقوق بشر، در ماه آوریل سال ۲۰۲۰ و مرگ صالح الشیحی؛^۲ در روز ۱۹ ژوئیه سال ۲۰۲۰ میلادی، تنها دو ماه پس از آزادی غیرمنتظره او: این در حالی است که هیچ‌گونه تحقیق جدی و مستقلی در این زمینه انجام نشده است؛

ک) اشاره به موارد نقض حقوق بشر صورت گرفته از سوی حکومت سعودی بر اثر تدابیر اتخاذ شده در راستای مقابله با همه‌گیری کووید - ۱۹ از زمان آغاز آن، از جمله:

- انجام حبس‌های خودسرانه و ممنوع اعلام کردن هرگونه انتقاد از تدابیر اتخاذ شده در این زمینه و هدف قرار دادن منتقدان با دستگیری و حبس؛

- برخورد گزینشی با برگزاری تجمعات، از جمله صدور مجوز برای برگزاری کنسرت‌ها و سایر تجمعات در برخی از مناطق کشور و درعین حال ممنوع اعلام کردن تجمعات و مراسم مذهبی، از جمله برای ساکنان منطقه القطیف در ایام عاشورا؛

- ممانعت به عمل آوردن از انجام ملاقات‌ها و قطع تمامی ارتباطات در زندان‌ها برای ماه‌های متمادی که منجر به دست زدن چندین باره زندانیان به اعتصاب غذا شده است و

- اقدام دولت سعودی به حبس کارگران مهاجر در اماکن مستعد شیوع بیماری کووید-۱۹ و دریافت گزارش‌ها در زمینه نگاه داشته شدن زنان باردار و کودکان در شرایط دهشتبار که بر اثر آن دست‌کم سه کودک جان خود را از دست دادند؛

ل) اشاره به گزارش گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه قتل‌های فرا قضایی، تحت عنوان «کووید - ۱۹ و حمایت از حق حیات در بازداشتگاه‌ها» مبنی بر ضرورت اقدام مقامات

کشورها به انجام تحقیق در زمینه تمامی مرگ‌های به وقوع پیوسته در زندان‌ها در دوران شیوع ویروس کرونا: این در حالی است که چنین تحقیقاتی در زندان‌های عربستان صورت نپذیرفته است؛

^۱Abdullah al-Hamid

^۲Saleh al-Shehi

م) اشاره به اقدام حکومت سعودی به نادیده گرفتن حقوق بشر در واکنش خود در قبال همه‌گیری کووید - ۱۹ و منجر شدن تدابیر آن در این زمینه به تشدید رنج شهروندان این کشور در مدت شیوع این همه‌گیری، به‌ویژه زندانیان و کارگران مهاجر^{۱۲}

۴- انتشار گزارش از سوی سازمان حقوق بشری القسط^{۱۳} در روز چهارشنبه ۳۱ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص متهم شدن ۱۰ شهروند مصری نوبیانی تبار^{۱۴} پس از حبس خودسرانه در عربستان سعودی برای مدت بیش از یک سال^{۱۵} برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به سرانجام متهم شدن ۱۰ شهروند مصری تبار متعلق به انجمن‌های مدنی نوبیانی در عربستان سعودی، پس از گذشته بیش از یک سال از دستگیری و حبس خودسرانه‌شان بدون دسترسی به وکیل یا امکان انجام ملاقات‌های خانوادگی و تنها به دلیل بهره‌مندی از حقوق خود در زمینه آزادی تشکیل اجتماعات و تجمعات: گفتنی است که این متهمان در ماه نوامبر سال جاری مورد محاکمه قرار می‌گیرند؛

ب) اشاره به یافته‌های سازمان حقوق بشری القسط و گروه حقوق بشری خاورمیانه و شمال آفریقا، از منابع معتبر، مبنی بر اقدام مقام‌های سعودی وابسته به سازمان مباحث (پلیس امنیتی) و بخشی از ریاست دستگاه امنیتی کشور، در روز ۱۴ ژوئیه سال ۲۰۲۰ میلادی، به یورش به منزل عادل سید ابراهیم فکیر^{۱۶} رئیس کنونی جامعه نوبیانی‌ها در ریاض و مقیم عربستان برای مدت زمان طولانی؛

^{۱۲} گزارش سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://b2n.ir/u64638>
'ĀLQST for Human Rights
'Nubian

^{۱۵} نوبه نام منطقه‌ای است در آفریقا در امتداد رود نیل است که از جنوب، به شمال سودان و از سمت شمال به جنوب مصر محدود می‌شود. هم‌اکنون نیمی از سرزمین نوبه جزو کشور مصر و نیم دیگر جزو سودان است.

'Ādel Sayed Ibrahim Fakir

ج) اشاره به اقدام این نیروها، در روز بعد، به حمله به منازل فرج... احمد یوسف^۴، رئیس سابق جامعه نویبانی تبارها و ۸ عضو دیگر انجمن‌های مدنی نویبانی در عربستان سعودی و دستگیری آن‌ها؛

د) اشاره به نامعلوم بودن مکان نگاهداری این افراد برای تقریباً دو ماه پس از دستگیری‌شان و فراهم آمدن امکان تماس با خانواده‌هایشان در ماه سپتامبر سال ۲۰۲۰ میلادی که در این تماس به آن‌ها اطلاع داده شد که در زندان الحائر در ریاض محبوس هستند؛

ه) اشاره به انتقال این زندانیان از زندان الحائر به زندان ابهاء در منطقه عسیر، در ماه مه سال ۲۰۲۱ میلادی پیش از بازگرداندن آن‌ها به زندان الحائر در ماه اوت و انتقال مجدد به زندان ابهاء در ماه سپتامبر: گفتنی است این زندانیان در آخرین دوره حبس‌شان در زندان الحائر سرانجام تفهیم اتهام شده و قرار است که در ماه نوامبر سال جاری مورد محاکمه قرار گیرند؛

و) اشاره به دستگیری پیشاپیش ۴ تن از این افراد در روز ۲۵ اکتبر سال ۲۰۱۹ میلادی، پس از اقدام آن‌ها به برگزاری رویدادی در ریاض به مناسبت سالگرد جنگ اکتبر ۱۹۷۳، با به نمایش گذاردن پرچم‌های تصاویر مصری‌های سرشناس نویبانی که در این جنگ مشارکت داشتند؛

ز) اشاره به مورد بازجویی قرار گرفتن این چهار تن درباره پرچم‌ها و حبس خودسرانه‌شان به مدت یک تا دو ماه: گفتنی است که در پی دستگیری این افراد، کنسولگری مصر در ریاض با صدور بیانیه‌ای اظهار داشت که از اقدامات مقام‌های سعودی در این رابطه حمایت می‌کند؛

ح) اشاره به مورد حبس خودسرانه قرار گرفتن این ۱۰ شهروند مصری نویبانی برای مدت بیش از یک سال بدون ارجاع‌شان به دادگاه و در شرایط متناقض با موازین بین‌المللی حقوق بشر و قوانین داخلی سعودی؛

^۴Farajallah Ahmed Yousef

ط) اشاره به درخواست سازمان حقوق بشری القسط و گروه حقوق بشری خاورمیانه و شمال آفریقا از مقام‌های سعودی، جهت آزاد کردن این ۱۰ شهروند مصری که تنها به دلیل بهره‌مندی صلح‌آمیز از حق خود در زمینه تشکیل اجتماعات و تجمعات محبوس شده‌اند و رفع اتهام علیه آن‌ها، همچنین درخواست از جامعه بین‌المللی جهت تحت فشار قرار دادن مقام‌های سعودی به منظور پایان دادن به موارد نقض حقوق بشر علیه این زندانیان^{۱۸}؛

۵- انتشار گزارش از سوی سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر، در روز چهارشنبه ۲۴ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص جاری بودن وضعیت برده‌داری مدرن در عربستان سعودی از نگاه کارشناسان سازمان ملل. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به ابراز نگرانی عمیق گروهی از کارشناسان رویه‌های ویژه سازمان ملل در خصوص وضعیت کارگران مهاجر در عربستان سعودی در ماه گذشته میلادی (۷ ژوئن) و ارسال نامه‌ای رسمی در رابطه با این نگرانی‌ها به این پادشاهی مبنی بر اتهامات در زمینه زندگی بسیاری از کارگران مهاجر در این کشور در شرایط برده‌داری مدرن و مورد سوءاستفاده قرار گرفتن و نقض حقوق آن‌ها؛

ب) اشاره به به شمار آوردن رفتار با کارگران مهاجر در این پادشاهی از سوی کارشناسان سازمان ملل به‌عنوان مصداق سوءاستفاده‌های حقوق بشری و قرار دادن سرنوشت آن‌ها در اختیار کارفرمایان‌شان؛

ج) اشاره به برخی از اتهامات وارده به عربستان در این نامه، از جمله محرومیت فریبکارانه بسیاری از مهاجران از بخش اعظم دستمزد خود از طریق اقدام‌های چپاولگرانه کارفرمایان برای استخدام‌شان و ناتوانی کارگران در زمینه درک مفاد قراردادهای تحمیل شده به آن‌ها از سوی حکومت؛

^{۱۸} گزارش سازمان حقوق بشری القسط، قابل بازیابی در لینک:

د) اشاره به همچنین آسیب‌پذیری به‌ویژه کارگران مهاجر زن با توجه به اینکه بسیاری از آن‌ها با آزار و اذیت‌های جنسی و سوءاستفاده مواجه می‌شوند؛

ه) اشاره به از سوی دیگر تداوم سیاست رسمی کفالت در عربستان سعودی، مبتنی بر ممنوعیت دستیابی یک کارگر مهاجر به روادید خروج از کشور بدون رضایت کارفرمای خود، که موجب ناگزیر شدن بسیاری از آن‌ها به ماندن در این کشور، حتی در شرایط برخوردار از کارفرمایان سوءاستفاده‌جو شده است؛

و) اشاره به رنج کشیدن نامتناسب کارگران مهاجر از آثار بیماری کووید - ۱۹، به‌رغم مسئولیت دولت در زمینه حصول اطمینان از برخورداری آن‌ها از شرایط زندگی مناسب؛

ز) اشاره به اقدام شرکت‌های استخدام‌کننده چپاولگر سعودی به ناگزیر کردن کارگران مهاجر به زندگی در شرایط برده‌داری مدرن و کار اجباری، که در آن وادار به کار کردن برای ساعت‌های متمادی برای دریافت دستمزدی ناچیز می‌شوند: این در حالی است عربستان سعودی کنوانسیون کار اجباری سازمان جهانی کار را تصویب کرده است؛

ح) اشاره به درخواست گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه حقوق مهاجران از عربستان سعودی، در سال ۲۰۱۸ میلادی، جهت بازدید از کشور و البته عدم دریافت پاسخی در این زمینه تاکنون؛

ط) اشاره به درعین‌حال، بازدید گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه فقر شدید، از کشور در سال ۲۰۱۷ میلادی، مبتنی بر یافته‌هایی چون، مواجهه کارگران مهاجر زن با سوءاستفاده‌های روحی، جسمی و جنسی و به شمار آمدن آن‌ها به‌عنوان فقیرترین قشر جامعه: این در حالی است که به نظر می‌رسد با گذشت چهار سال از زمان این بازدید، دولت به این موضوعات نپرداخته است؛

ی) اشاره به هماهنگی ارزیابی سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر در زمینه وضعیت کارگران مهاجر در عربستان سعودی با سازمان ملل و حتی حاکی بودن آن از شرایط وخیم‌تر مهاجران در این پادشاهی؛

ک) اشاره به مطالعه این سازمان حقوق بشری در سال ۲۰۲۰ میلادی، مبتنی بر اقدام عربستان سعودی به اعدام نامتناسب کارگران مهاجر، به ویژه برای جرم‌های غیرخشونت‌آمیزی، چون قاچاق مواد مخدر، که کارگران مهاجر نزدیک به سه چهارم تمامی اعدام‌های حکومتی در این رابطه را تشکیل می‌دهند؛

ل) اشاره به اقدام حکومت عربستان به ممانعت به عمل آوردن سیستماتیک از بازگرداندن پیکرهای اعدام‌شدگان که موجب افزایش درد و رنج خانواده‌هایشان می‌شود؛

م) اشاره به متعهد شدن عربستان سعودی در سال گذشته به لغو نظام کفالت که البته این تعهدات هنوز به اجرا در نیامده‌اند: این در حالی است که مهاجران همچنان اعدام می‌شوند و سایر آن‌ها نیز در شرایط برده‌داری ناگوار زندگی می‌کنند؛

ن) تأکید بر ضرورت اقدام دولت عربستان به پایبندی به تعهدات بین‌المللی خود و به اجرا درآوردن بی‌درنگ نظامی جدید مبتنی بر مراقبت و حمایت از تمامی افرادی که در داخل مرزهای آن زندگی می‌کنند؛^{۱۹}

۶- انتشار گزارش از سوی سازمان حقوق بشری الکرامه؛^{۲۰} در روز جمعه ۱۹ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص پذیرش پرونده محمد القحطانی از سوی گزارشگر ویژه سازمان ملل

در زمینه شکنجه. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به پذیرش پرونده محمد القحطانی، مدافع حقوق بشر و یکی از بنیان‌گذاران قانون حقوق مدنی و سیاسی سعودی^{۲۱} از سوی گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه منع شکنجه: گفتنی است که القحطانی در روز ۹ مارس سال ۲۰۱۳ میلادی، به تحمل ۱۰ سال حبس محکوم و در زندان الحائر در ریاض، در بخش مختص زندانیان مبتلا به اختلالات روانی، خودسرانه محبوس شده است؛

^{۱۹} گزارش سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://b2n.ir/w25234>

^{۲۰}Alkarama

^{۲۱}Saudi Association of civil and political rights (ACPRA)

ب) اشاره به مورد محاکمه قرار گرفتن القحطانی در دادگاه کیفری ریاض به اتهام‌های متعدد، تماماً مرتبط با کنش‌گرایی‌های صلح‌آمیز او؛

ج) اشاره به محکومیت او، در روز ۹ مارس سال ۲۰۱۳ میلادی، به ایجاد اختلال در امنیت جامعه و بروز بی‌نظمی با دادن فراخوان برای انجام تظاهرات و ایجاد سازمانی غیرقانونی، منجر به صدور حکم ۱۰ سال حبس برای وی: گفتنی است که ۸ تن دیگر از اعضای کانون حقوق مدنی و سیاسی سعودی نیز محکوم به تحمل حبس‌های طولانی‌مدت شدند؛

د) اشاره به اقدام القحطانی، در روز ۲۸ مه سال ۲۰۱۳ میلادی، به ارائه درخواست تجدید نظر در رابطه با این حکم و درعین حال تأیید حکم مزبور در ماه فوریه سال ۲۰۱۴ که منجر به حبس بی‌درنگ او در سلول انفرادی در زندان الحائر، بدون هرگونه تماس با جهان خارج شد؛

ه) اشاره به اقدام او به مبادرت ورزیدن به چندین مرتبه اعتصاب غذا در اعتراض به حکم محکومیت خود و شرایط سخت‌گیرانه حبس وی و درعین حال تلافی‌جویی مدیریت زندان در قبال این اعتصاب‌ها، با انتقال او به بند زندانیان مبتلا به اختلالات روانی و رو به وخامت گذاردن شرایط حبس او؛

و) اشاره به شرایط غیرقابل تحمل حبس القحطانی در حال حاضر و قرار داشتن متداوم او در معرض خطر حمله فیزیکی که به این منظور وی از روز ۱۷ اوت سال جاری میلادی، دست به اعتصاب غذای دیگری زده است تا از شرایطی که سایر زندانیان از آن برخوردارند، بهره‌مند شود؛

ز) تأکید بر تناقض حبس القحطانی در بند زندانیان مبتلا به بیماری‌های روانی و قرار دادن او در معرض رفتارهای خشونت‌بار، با بند ۵ بیانیه جهانی حقوق بشر، مبتنی بر ممنوعیت تمامی رفتارهای بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترحیمی و همچنین بند یک کنوانسیون سازمان ملل در زمینه منع شکنجه و دیگر رفتارهای یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترحیمی که عربستان سعودی در سال ۱۹۹۷ میلادی آن را تصویب نموده است؛

ح) اشاره به درخواست سازمان حقوق بشری الکرانه از گزارشگر ویژه سازمان ملل جهت تقاضا از مقام‌های سعودی به منظور آزاد کردن بی‌درنگ القحطانی و فراهم آوردن شرایط حبس مناسب بر اساس حداقل مقررات معیار سازمان ملل برای رفتار با زندانیان؛

ط) اشاره به همچنین ضرورت خاطر نشان کردن لزوم اقدام عربستان به اتخاذ تمامی تدابیر علیه شکنجه و رفتارهای بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترذیلی در تمامی شرایط و بدون هرگونه استثنا و تضمین احترام گذاردن به حداقل شرایط حبس برای تمامی زندانیان بدون قائل شدن هرگونه تمایز؛^{۲۲}

۷- انتشار گزارش از سوی سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر، در روز سه‌شنبه ۱۶ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص محکومیت اعدام آل درویش، کودک‌مجرم، از سوی کارشناسان سازمان ملل. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام گروهی از کارشناسان سازمان ملل به صدور ابلاغیه‌ای مبنی بر انتقاد شدید از اعدام مصطفی آل درویش از سوی حکومت عربستان سعودی در ماه ژوئن سال جاری میلادی؛

ب) اشاره به ابراز ناخرسندی عمیق این گروه از کارشناسان سازمان ملل، از جمله گزارشگر ویژه در زمینه اعدام‌ها در خصوص بی‌پاسخ ماندن ارتباطات پیشین آن‌ها در رابطه با پرونده آل درویش و اقدام حکومت سعودی به اعدام وی به‌رغم دغدغه‌های گسترده سازمان ملل در زمینه برگزاری محاکمه‌ای به شدت ناعادلانه در این رابطه؛

ج) اشاره به اقدام رویه‌های ویژه سازمان ملل در زمینه اعدام‌ها، آزادی بیان، آزادی برگزاری اجتماعات و شکنجه، به نگارش نامه به عربستان سعودی در ماه ژوئن سال جاری میلادی، در رابطه با اعدام قریب‌الوقوع مصطفی آل درویش - جوانی که به دلیل

^{۲۲} گزارش سازمان حقوق بشری الکرانه. قابل بازیابی در لینک:

جرائم مربوط به مشارکت در تظاهرات محکوم به مرگ شده بود، جرائمی که بسیاری از آن‌ها در زمانی که وی زیر سن قانونی بوده، به وقوع پیوسته است؛

د) اشاره به عدم پاسخگویی عربستان سعودی، به‌عنوان کشور عضو سازمان ملل، به نامه‌های رویه‌های ویژه در این زمینه و اقدام آن به اعدام آل درویش دقیقاً چند روز پس از دریافت نامه از سوی سازمان ملل؛

ه) اشاره به انتقاد شدیدالحن کارشناسان حقوق بشر سازمان ملل از رفتار عربستان و محکومیت اقدام آن به اعدام آل درویش، ضمن تأکید بر حیرت‌زده شدن از انجام این مجازات به‌رغم جدیت اتهامات وارده به حکومت این کشور و بی‌توجهی تمام و کمال این پادشاهی به نگرانی‌های کارشناسان؛

و) اشاره به طرح اتهامات دیگر در این زمینه مبنی بر ناکارآمدی دولت سعودی در زمینه در جریان قرار دادن خانواده آل درویش از اعدام قریب‌الوقوع او و ممانعت از دسترسی خانواده وی به پیکر وی: گفتنی است که از این رو خانواده آل درویش نتوانستند مراسمی برای تدفین او برگزار کنند؛

ز) اشاره به اعتراض‌های آشکار جامعه بین‌المللی به عربستان سعودی در ماه‌های اخیر، در زمینه اعدام کودکان در این کشور، از جمله اقدام پارلمان اروپا، در ماه ژوئن سال جاری میلادی، به تصویب قطعنامه‌ای مبتنی بر محکومیت اعدام و درخواست جهت اقدام حکومت سعودی به اجرای تعهدات خود در زمینه اصلاح این نوع مجازات؛

ح) اشاره به اقدام مشترک ۲۹ کشور عضو شورای حقوق بشر سازمان ملل، در ماه سپتامبر سال گذشته، به طرح موضوع استفاده از شکنجه در فرآیندهای کیفری عربستان سعودی،

از جمله مواردی که به مجازات اعدام منجر می‌شود.^{۲۳}

^{۲۳} گزارش سازمان اروپایی - سعودی برای حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

*بحرین

۱- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری بحرین میورر، در روز پنجشنبه اول مهرماه ۱۴۰۰، در خصوص برنامه شبکه خبری الجزیره در زمینه افشاء حقایق و موارد نقض حقوق بشر حیرت‌آور علیه کودکان محبوس در زندان درای داک.^۲ برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

(الف) اشاره به گزارش روزنامه القدس العربی در زمینه اقدام شبکه خبری الجزیره به پخش برنامه جدیدی در رابطه با زندان درای داک در بحرین، مشتمل بر گزارش‌های سازمان ملل و نهادهای حقوق بشری و همچنین اطلاعاتی در زمینه موارد نقض گسترده حقوق زندانیان، از جمله کودکان در این زندان؛

(ب) اشاره به دولتی بودن کامل زندان‌ها در بحرین و قرار داشتن آن‌ها تحت مدیریت ۳ نهاد امنیتی، شامل آژانس امنیت ملی، نیروی دفاعی بحرین و وزارت کشور؛ همچنین گفتنی است که مدیریت زندان‌ها تحت نظارت شماری از مقام‌های قضایی و دادستانی عمومی قرار دارد؛

(ج) اشاره به برخورداری بحرین از در مجموع ۲۰ زندان، مشتمل بر ۴ زندان اصلی که یکی از آن‌ها به زنان اختصاص دارد؛

(د) اشاره به مورد محاکمه قرار گرفتن کودکان و نوجوانان زیر ۱۵ سال و بالای ۱۸ سال، تا اواخر سال ۲۰۱۱ میلادی، در دادگاه کیفری به جای دادگاه ویژه کودک مجرمان؛

(ه) اشاره به توصیه کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل، در سال ۲۰۰۱ میلادی، مبنی بر انتقال مدیریت تمامی بازداشتگاه‌های کودکان و نوجوانان که تا آن زمان توسط وزارت کشور اداره می‌شده، به وزارت توسعه اجتماعی؛ گفتنی است که این توصیه مورد توجه و اجرا قرار نگرفت و در سال ۲۰۱۱ میلادی برخی از کودکان در دادگاه‌های نظامی محاکمه شدند؛

^۲Dry Dock Prison

و) اشاره به گزارش‌ها مبنی بر دستگیری ۷۶ کودک، از جمله یک کودک ۱۰ ساله در جریان سرکوب‌های امنیتی به وقوع پیوسته علیه فعالان سیاسی و حقوق بشری در ماه اوت سال ۲۰۱۰ میلادی: گفتنی است که در این تحولات در مجموع ۳۵۵ تن دستگیر شدند که ۲۱ درصد از آن‌ها را کودکان و نوجوانان تشکیل می‌دادند؛

ز) اشاره به بیانیه مرکز حقوق بشر بحرین مبنی بر مسئول بودن آژانس امنیت ملی در اکثر دستگیری‌ها و حملات فیزیکی متداوم علیه کودکان: این در حالی است که مقام‌های بحرین ادعا کرده‌اند که اکثر کودکان و نوجوانان دستگیر شده در اعتراض‌ها یا اقدام‌های اعتراضی، چون آتش زدن لاستیک مشارکت داشتند؛

ح) اشاره به گزارش‌های به دست آمده مبنی بر نگاه داشته شدن کودکان در بازداشتگاه‌های بزرگسالانی که در حال محاکمه برای اتهامات کیفری چون توزیع مواد مخدر بودند؛

ط) اشاره به گزارش‌های وکلا در این زمینه مبنی بر قرار گرفتن برخی از کودکان در معرض ضرب و شتم و شکنجه و همچنین شکایت دو کودک در زمینه مورد سوءرفتار قرار گرفتن در جریان محاکمه؛

ی) اشاره به اقدام مرکز حقوق بشر بحرین به مستندسازی در زمینه ۱۸۸ مورد دستگیری کودکان و نوجوانان در جریان خیزش‌های بحرین که غیرقانونی به شمار آمده و بسیاری از آن‌ها مصداق آدم‌ربایی هستند؛

ک) اشاره به گزارش‌ها در زمینه قرار گرفتن تمامی این کودکان در معرض سوءرفتار به هنگام حبس و انتقال برخی از آن‌ها به بیمارستان‌ها پس از حبس و بروز نشانه‌های شکنجه بر بدن‌شان؛

ل) اشاره به ابراز نگرانی عمیق مرکز حقوق بشر بحرین، مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین و مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر در زمینه وضعیت هشدارآمیز زندان درای داک؟^{۲۰}

^{۲۰} گزارش پایگاه خبری بحرین می‌رور. قابل بازیابی در لینک:

۲- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، در روز پنجشنبه ۲۵ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام بحرین به قرار دادن زندانیان سیاسی در شرایط حبس خانگی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

(الف) اشاره به اقدام بحرین به آزاد کردن مشروط ۳۰ زندانی، از جمله ۲۷ زندانی سیاسی بر اساس قانون مبتنی بر فراهم آوردن امکان نظارت الکترونیکی و حبس خانگی به جای حبس در زندان؛

(ب) اشاره به تصویب قانون «محکومیت جایگزین» در سال ۲۰۱۷ میلادی، مبنی بر فراهم آوردن امکان لازم برای زندانیانی که دست‌کم نیمی از مدت محکومیت خود را در زندان سپری کرده‌اند، جهت تکمیل محکومیت خود از طریق شیوه‌های جایگزینی چون، انجام خدمات عمومی، گذراندن دوره‌های بازپروری و قرار گرفتن تحت نظارت الکترونیکی؛

(ج) گفتنی است که پادشاه بحرین، هفته گذشته این قانون را اصلاح و این امکان را برای زندانیان فراهم آورد تا در هر برهه از مدت محکومیت خود از مجازات‌های غیرسالم آزادی برخوردار شوند؛

(د) اشاره به اظهارات سید الوداعی، فعال حقوق بشر و مدیر مؤسسه حقوق و دموکراسی بحرین که در تبعید به سر می‌برد، مبنی بر دستگیری بسیاری از ۲۷ تنی که در هفته جاری تحت حبس خانگی قرار گرفتند، به‌عنوان کودک مجرم؛

(ه) اشاره به درعین حال تداوم مواجهه این افراد با محدودیت‌های شدید در زمینه آزادی‌های خود و لزوم توجه به این واقعیت که این آزادی‌ها همچنان در سایه تداوم حبس صدها تن از زندانیان سیاسی در بحرین قرار دارد، ضمن درخواست از حکومت بحرین جهت آزاد کردن بی قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی؛

(و) اشاره به قرار داشتن کامل جمعه حسن^{۲۶} در میان زندانیان آزاد شده که در سن ۱۴ سالگی دستگیر و در سال ۲۰۱۹ میلادی محکوم به تحمل ۲۸ سال حبس شد: این در

حالی است که کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل، در بیانیه خود در ماه مه سال جاری میلادی، حبس وی را خودسرانه به شمار آورد؛

ز) اشاره به اسناد انتشار یافته از سوی خبرگزاری رویترز، مبنی بر برخی از شروط این نوع آزادی، از جمله استفاده از ابزارهایی جهت نظارت بر حرکت و جابه‌جایی زندانیان و اعمال ممنوعیت در زمینه گفتگو با مطبوعات، استفاده از شبکه‌های اجتماعی و فعالیت‌های سیاسی؛

ح) اشاره به امتناع حسن مشیمه^{۲۷} که در سال ۲۰۱۱ میلادی به دلیل مشارکت در اعتراض‌های ضدحکومتی دستگیر و محکوم به حبس ابد شده است، از پذیرش پیشنهاد آزادی مشروط بر اساس اظهارات فرزندش علی خطاب به خبرگزاری رویترز؛

ط) بنا بر برآوردهای مؤسسه حقوق و دموکراسی بحرین در حال حاضر از ۳۸۰۰ زندانی این کشور، بیش از ۱۴۰۰ تن زندانی سیاسی به شمار می‌آیند؛^{۲۸}

ی) گفتنی است که سازمان عفو بین‌الملل اعلام نمود که این آزادی‌ها منجر به ایجاد اعتماد در رابطه با پایبندی برنامه محکومیت جایگزین بحرین به قانون حقوق بشر نمی‌شود و سرکوب حقوق آزادی بیان و تشکیل اجتماعات و تجمعات که در این برنامه جاری است، نمادی از آزادی و عدالت به شمار نمی‌آید؛^{۲۹}

۳- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری بحرین می‌رور، در روز چهارشنبه ۲۴ شهریورماه ۱۴۰۰، به نقل از مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر، در بحرین،^{۳۰} در خصوص نامه کارشناسان سازمان ملل خطاب به دولت بحرین در زمینه موارد نقض به وقوع پیوسته علیه شیخ زهیر آشور^{۳۱} و علی الوزیر^{۳۲} برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^{۲۷}Hassan Mushaima

^{۲۸} گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.middleeastmonitor.com/20210916-bahrain-places-political-prisoners-under-house-arrest>

^{۲۹}<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60272.html>

^{۳۰}Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain

^{۳۱}Sheikh Zuhair Ashour

الف) اشاره به اقدام کارگروه ناپدیدشدگی‌های قهری یا ناخواسته سازمان ملل، کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل، گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه آزادی دین یا عقیده و گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی یا ترذیلی، به نگارش نامه خطاب به دولت بحرین، در روز ۲۸ ژوئن سال ۲۰۲۱ میلادی، مبنی بر ابراز نگرانی در زمینه اعمال شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی یا ترذیلی علیه شیخ زهیر آشور و علی الوزیر، زندانیان سیاسی - عقیدتی؛

ب) اشاره به قرار گرفتن این دو زندانی در معرض موارد نقض حقوق بشری چون، دستگیری خودسرانه، ناپدیدسازی قهری، شکنجه، و عدم دسترسی به روند دادرسی صحیح؛

ج) اشاره به درخواست کارشناسان سازمان ملل از دولت بحرین جهت اتخاذ تمامی تدابیر لازم در راستای توقف و ممانعت به عمل آوردن از تکرار موارد نقض حقوق بشر و حصول اطمینان از مسئول به شمار آمدن عاملان این موارد ادعایی؛

د) اشاره به وقوع پیوستن این الگوی نقض حقوق بشر علیه زندانیان شیعه‌مذهب در بحرین، ضمن ابراز نگرانی در زمینه اعمال شکنجه و دیگر سوءرفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه و غیرانسانی علیه شیخ زهیر عباس آشور و علی الوزیر؛

ه) اشاره به ابراز نگرانی در رابطه با نقض حق بر آزادی و امنیت این دو شهروند بحرینی و همچنین حق برخورداری از محاکمه عادلانه در خلال مراحل پیش از محکومیت؛

و) اشاره به اقدام این کارشناسان سازمان ملل به محکوم کردن گزارش‌ها مبنی بر شرایط دهشتبار حبس، استفاده افراطی از حبس خودسرانه و محرومیت زندانیان از مراقبت‌های پزشکی، همچنین ممانعت از دسترسی آن‌ها به ضمانت‌های اساسی چون، دسترسی به وکیل و تماس با اعضای خانواده؛

ز) اشاره به ابراز نگرانی در زمینه ممانعت به عمل آمدن از برگزاری مراسم مذهبی از سوی زندانیان که مصداق نقض حقوق آزادی دین و عقیده است؛

ح) اشاره به اظهارات حسن عبدا...، مدیر اجرایی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، مبنی بر استقبال از ارسال این نامه از سوی نهادها و کارشناسان سازمان ملل به حکومت بحرین؛

ط) اشاره به تأیید به شمار آمدن موارد نقض حقوق بشر و سوءرفتارهای به وقوع پیوسته علیه شیخ زهیر آشور و علی الوزیر به‌عنوان الگوی جاری و سیستماتیک نقض حقوق بشر از سوی مقام‌های بحرین علیه زندانیان سیاسی؛

ی) اشاره به مسئول به شمار آوردن وزارت کشور برای تداوم موارد نقض حقوق بشر در قبال این دو قربانی و درخواست جهت انجام تحقیقات اضطراری در راستای مسئول به شمار آوردن عواملان این موارد و پایان بخشیدن به سیاست معافیت از مجازات، همچنین آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی^{۳۳}؛

۴- انتشار گزارش از سوی سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر^{۳۴} در روز شنبه ۱۷ شهریورماه ۱۴۰۰، در زمینه اقدام بحرین به ملی سازی رسانه‌های گروهی و مشروعیت بخشیدن به تحدید شبکه‌های اجتماعی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به عدم برخورداری بحرین از اصول اولیه آزادی بیان در رسانه‌های گروهی و آزادی مطبوعات؛
Organization for Defending Victims of Violence

ب) اشاره به تداوم اقدام مقام‌های کشور به اعمال سانسور علیه انتشارات و چاپخانه‌ها، تعلیق انتشارات، تعطیل کردن نهادهای رسانه‌ای، بستن وبسایت‌ها و قطع اینترنت و خدمات ارتباطی؛

ج) اشاره به مواجهه روزنامه‌نگاران، کارشناسان رسانه، ویراستاران، ناشران و وبلاگ نویسان با مجموعه‌ای از آزار و اذیت‌ها و شکنجه در زندان‌های این کشور؛

^{۳۳} گزارش پایگاه خبری بحرین می‌رور. قابل بازیابی در لینک:

<http://www.bahrainmirror.com/en/news/60230.html>

^{۳۴}SALAM for Democracy and Human Rights

د) اشاره به مواجهه بسیاری از روزنامه‌نگاران و نویسندگان بحرینی با حکم‌های حبس طولانی‌مدت و سلب تابعیت در سایه فقدان یک قوه قضائیه مستقل و قانونی جدید مبتنی بر قانونمندی‌سازی رسانه‌ها و مطبوعات و حمایت از روزنامه‌نگاران، مطبوعات مستقل و آزادی بیان؛

ه) اشاره به تداوم سیستماتیک اجرای سیاست فتنه‌انگیزی و نفرت پراکنی در سازمان‌های رسمی و نیمه‌رسمی مختلف، هم‌زمان با فقدان کامل رسانه‌های گروهی و مطبوعات مستقل و قرار داشتن انحصار تلویزیون و رادیو در اختیار حکومت؛

و) اشاره به اقدام سازمان گزارشگران بدون مرز در آخرین گزارش خود در زمینه شاخص آزادی مطبوعات در ۱۸۰ کشور جهان، به قرار دادن بحرین در رتبه یک‌صد و شصت و هفتم که پایین‌تر از رتبه این کشور در سال گذشته است؛

ز) اشاره به منجر شدن سرکوب‌ها به دو برابر شدن صداهای مخالف در این کشور که موجب درگیر شدن آن‌ها در پرونده‌های ساختگی چون، مشارکت در تظاهرات براندازنده و حمایت از تروریسم و قرار گرفتن آن‌ها در معرض محکومیت به حبس ابد می‌شود و

ح) اشاره به قرار گرفتن بسیاری از روزنامه‌نگاران در معرض سوءرفتار، از جمله کسانی که از آن‌ها سلب تابعیت شده است و همچنین اقدام مقام‌های بحرین، از سال ۲۰۱۶ میلادی به افزایش فشار بر روزنامه‌نگاران داخلی که با رسانه‌های خارجی همکاری می‌کنند تا بدین وسیله در زمینه تجدید روایت خود با مشکل مواجه شوند.^{۳۵}

Organization for Defending Victims
of Violence

*امارات متحده عربی

۱- صدور بیانیه مشترک از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی^{۳۶} و ۸ سازمان حقوق بشری دیگر^{۳۷}، در روز جمعه ۲۶ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص

^{۳۵} گزارش سازمان سلام برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://salam-dhr.org/?p=4618>

^{۳۶}International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICF UAE)

محکومیت شمول ۴ فعال اماراتی در فهرست تروریسم این کشور. برخی از محورهای این بیانیه عبارت‌اند از:

(الف) اشاره به محکومیت شدید شمول ۴ تن از اعضای پرونده «یو.ای.ای ۹۴» در فهرست ملی تروریسم امارات متحده عربی، بر اساس قطعنامه شماره ۸۳ صادر شده از سوی کابینه وزرای این کشور در روز یکشنبه ۲۱ شهریورماه؛

(ب) اشاره به حاکی بودن این اقدام از تداوم تاکتیک‌های سرکوبگرانه مقام‌های امارات متحده عربی علیه فعالان این کشور که تنها از حق خود در زمینه آزادی بیان بهره‌مند شده‌اند، به گونه‌ای که رویکردی انتقادی از مقام‌های کشور رقم خورده است؛

(ج) اشاره به به‌شمار آوردن این ۴ شهروند اماراتی افزوده شده به فهرست تروریسم کشور - شامل حماد الشمسی^{۳۸}، احمد النعیمی^{۳۹}، محمد الزعبی^{۴۰} و سعید التنیجی^{۴۱} - نه به‌عنوان تروریست، بلکه فعالان سیاسی و مدافعان حقوق بشر مورد هدف قرار گرفته در نتیجه بهره‌مندی مشروع از حق خود در زمینه آزادی بیان؛

(د) اشاره به شمول این چهار تن در پرونده موسوم به «یو.ای.ای ۹۴» - گروهی از محققان، فعالان، وکلا، پزشکان و مدافعان حقوق بشری اماراتی که در سال ۲۰۱۳ میلادی، پس از امضاء طوماری مبتنی بر درخواست جهت انجام اصلاحات دموکراتیک گسترده‌تر در کشور، از جمله برگزاری انتخابات دموکراتیک برای تمامی اعضای شورای فدرال ملی، مورد محاکمه جمعی قرار گرفتند؛

(ه) گفتنی است که این افراد همچنین عضو انجمن اصلاح و ارشاد اجتماعی (الاصلاح)^{۴۲} بودند - انجمنی که از سال ۱۹۷۴ در امارات متحده عربی فعالیت می‌کرده، اما فعالیت آن از ماه مارس سال ۲۰۱۴ میلادی از سوی مقام‌های کشور ممنوع اعلام شده است؛

^{۳۸}ACAT-France, ALQST for Human Rights, Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain (ADHRB), Association of Victims of Torture in UAE (AVT-UAE), CIVICUS, European Centre for Democracy and Human Rights (ECDHR), Emirates Detainees Advocacy Center (EDAC), Gulf Centre for Human Rights (GCHR)MENA Rights Group

^{۳۹}Hamad Al Shamsi

^{۴۰}Ahmed Al Nuaimi

^{۴۱}Mohammed Al Zaabi

^{۴۲}Saeed Al Tenaiji

^{۴۳}Reform and Social Guidance Association (Al Islah)

و) اشاره به به‌شمار آمدن حماد الشمسی، به‌عنوان مدیر اجرایی مرکز حمایت از زندانیان اماراتی، احمد النعیمی، به‌عنوان مخالف سیاسی و برادر خالد الشیبیه النعیمی؛^{۴۳} یکی دیگر از اعضای پرونده «یو.ای.ای ۹۴»، محمد الزعبی، به‌عنوان دادستان عمومی سابق امارات و سعید التنجی، به‌عنوان آموزگار و فعال مدنی و همچنین مدیر سابق انجمن الاصلاح؛

ز) اشاره به مورد محاکمه قرار گرفتن غیابی این چهار تن و محکومیت آن‌ها به تحمل ۱۵ سال حبس، با توجه به اینکه آن‌ها در زمان وقوع دستگیری‌های دسته جمعی و محاکمه‌های در پی آن، خارج از کشور بوده‌اند؛

ح) اشاره به قرار گرفتن نام افراد و سازمان‌ها در فهرست ملی تروریسم امارات متحده عربی بر اساس قانون فدرال شماره ۷ مصوب سال ۲۰۱۴ میلادی که چندین تن از مأموریت‌داران سازمان ملل در این باره به قوه مجریه کشور هشدار داده‌اند، مبنی بر اینکه این قانون می‌تواند هر رکنی را به‌عنوان رکنی تروریستی به شمار آورد، بدون آنکه ملزم به اثبات حقوقی و قانونی آن باشد و از سوی دیگر می‌تواند منجر به استفاده خودسرانه و غیرمنطقی از قدرت و در نتیجه مجرم‌سازی از سازمان‌ها و افراد و یا آزار و اذیت آن‌ها شود، در حالی که هیچ‌یک از آن‌ها تروریست نیستند، که این امر در تناقض با قطعنامه ۱۵۶۶ شورای امنیت سازمان ملل (مصوب سال ۲۰۰۴ میلادی) و موازین بین‌المللی آزادی بیان است؛

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

ط) اشاره به نظر کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل در سال ۲۰۱۳ میلادی، مبنی بر خودسرانه بودن حبس تمامی ۶۱ تنی که عضو پرونده «یو.ای.ای ۹۴» بودند و درخواست از امارات متحده عربی جهت آزاد کردن این افراد و جبران خسارات آن‌ها؛

ی) اشاره به یافته مری لالور؛^{۴۴} گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه وضعیت مدافعان حقوق بشر، در ماه ژوئن سال جاری میلادی، مبنی بر اینکه اعضای این پرونده از آغاز

^{۴۳}Khaled Al Shaiba Al Nuaimi,

^{۴۴}Mary Lawlor

نمی‌بایست تنها به دلیل بهره‌مندی مشروع از آزادی‌هایی که تمامی انسان‌ها حق برخوردار دارند، محبوس می‌شدند؛

ک) اشاره به اظهارات تأسف در زمینه اقدام امارات متحده عربی به نه تنها تداوم حبس خودسرانه این ۶۱ نفر - که شماری از آن‌ها به‌رغم به پایان رسیدن زمان محکومیت‌شان همچنان در حبس به سر می‌برند - بلکه تداوم مورد هدف قرار دادن اعضای پرونده «یو.ای.ای ۹۴» در خارج از کشور و همچنین خانواده‌هایشان، به جای پایبندی به توصیه‌های سازمان ملل و رعایت الزامات اعلامیه جهانی حقوق بشر؛

ل) اشاره به اقدام مقام‌های اماراتی، در چهارچوب سرکوب اعضای پرونده «یو.ای.ای ۹۴» به دستگیری، اعمال ممنوعیت‌های سفری و سلب تابعیت از خانواده‌های اعضا این پرونده، از جمله خانواده‌های احمد النعیمی و محمد الزعبی؛

م) اشاره به به‌شمار آوردن تصمیم کابینه وزراء امارات متحده عربی مبنی بر قرار دادن اعضای پرونده «یو.ای.ای ۹۴» در فهرست ملی تروریسم به‌عنوان تاکتیک دیگری در راستای سرکوب تمامی اصلاحات مورد درخواست مخالفان سیاسی در این کشور و خارج از آن، که می‌تواند موجب سرخوردگی فعالان، مدافعان حقوق بشر، معارضان و مخالفان سیاسی اماراتی و برقراری هر چه بیشتر فضای سکوت و سرکوب در داخل کشور شود؛

ن) اشاره به ابراز تأسف در خصوص تداوم اقدام مقام‌های اماراتی به عدم نشان دادن بردباری و مدارا در قبال صداهای مخالف و معارض در کشور، به‌رغم سیاست‌های نمایش‌گونه آن‌ها در رابطه با ایجاد وزارت رواداری؛

س) اشاره به درخواست از امارات متحده عربی جهت حذف بی‌درنگ و بدون قید و شرط اسامی حماد الشمسی، احمد النعیمی، محمد الزعبی و سعید التینیجی از فهرست ملی تروریسم و آزاد کردن بی‌درنگ و بدون قید و شرط تمامی افرادی که به‌عنوان بخشی از محاکمه «یو.ای.ای ۹۴» ناعادلانه و خودسرانه محبوس شده‌اند؛^{۴۵}

^{۴۵} بیانیه مشترک کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی و ۸ سازمان حقوق بشری دیگر. قابل بازیابی در لینک:

۲- انتشار گزارش از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی، در روز جمعه ۲۶ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام پارلمان اروپا به صدور قطعنامه در راستای محکومیت موارد نقض حقوق بشر در امارات متحده عربی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام پارلمان اروپا به صدور قطعنامه‌ای پیشگامانه، در روز پنج‌شنبه ۲۵ شهریورماه، در زمینه امارات متحده عربی، با ۳۸۳ رأی موافق و ۴۷ رأی مخالف، مبنی بر محکومیت موارد گسترده و سیستماتیک سوءاستفاده از حقوق بشر از سوی مقام‌های این کشور؛

ب) اشاره به درخواست این قطعنامه جهت آزادی بی‌درنگ و بدون قید و شرط احمد منصور، ناصر بن غیث و محمد الرکن و مسئول به شمار آوردن عاملان بروز بحران‌های متداوم حقوق بشری در این کشور، بر اساس رژیم تحریم‌های جهانی حقوق بشری اتحادیه اروپا؛

ج) اشاره به درخواست اتحادیه اروپا در قطعنامه خود در سال ۲۰۱۸ میلادی جهت آزادی کردن بی‌درنگ و بدون قید و شرط احمد منصور، فعال حقوق بشر اماراتی با توجه به اقدام مقام‌های این کشور به نقض حقوق این فعال حقوق بشر برای مدت بیش از ۱۰ سال از طریق اقدام‌هایی چون، دستگیری و حبس خودسرانه، تهدیدهای مکرر به مرگ، حملات فیزیکی، نظارت‌های حکومتی و رفتار غیرانسانی در زمان حبس و اشاره به گزارش سازمان ملل در این زمینه مبنی بر قرار گرفتن احتمالی احمد منصور در معرض شکنجه؛

د) اشاره به اقدام این قطعنامه به رد آشکارای توجیه‌های مقام‌های اماراتی در رابطه با مورد پیگرد قرار دادن این فعال سرشناس که خواهان برگزاری انتخابات جهانی و مستقیم برای انتخاب اعضای شورای فدرال ملی در این کشور - هیأت مشاور دولت - جهت

برخورداری از قدرت قانون‌گذاری بوده و همچنین مدیریت پایگاهی مجازی تحت عنوان «گفتگوی اماراتی» را بر عهده داشته که به انتقاد از سیاست‌های کشور می‌پرداخته است؛

ه) اشاره به همچنین انتقاد از سرکوب گسترده‌تر آزادی بیان و جامعه مدنی که از زمان وقوع تحولات بهار عربی در سال ۲۰۱۱ میلادی تشدید شده است، از جمله آزار و اذیت سیستماتیک مدافعان حقوق بشر، روزنامه‌نگاران، وکلا و آموزگاران که به اعتراض در زمینه مسائل سیاسی و حقوق بشری در امارات متحده عربی زبان گشودند؛

و) اشاره به قرار گرفتن مدافعان حقوق بشر و اعضای خانواده‌هایشان در معرض ناپدیدشدگی‌های قهری، حبس‌های خودسرانه طولانی‌مدت، شکنجه، آزار و اذیت‌های قضایی و محاکمه‌های ناعادلانه، ممنوعیت‌های سفری، نظارت‌های فیزیکی و مجازی و اخراج خودسرانه از مشاغل؛

ز) اشاره به همچنین درخواست این قطعنامه جهت آزادی ناصر بن غیث، اقتصاددان و محمد الرکن وکیل حقوق بشر؛

ح) اشاره به توصیه‌های این قطعنامه در زمینه تجارت دوجانبه و دیپلماسی، مبنی بر ضرورت امتناع کشورها و شرکت‌های عضو اتحادیه اروپا از مشارکت در نمایشگاه بین‌المللی اکسپوی دبی و همچنین تعلیق فروش و صادرات فناوری‌های نظارتی به کشورهای حاشیه خلیج (فارس)؛

ط) اشاره به درخواست از کشورهای عضو اتحادیه اروپا به مورد توجه قرار دادن کارنامه حقوق بشری امارات متحده عربی، به‌ویژه درخواست جهت اعمال ممنوعیت گسترده در زمینه صادرات، فروش و حفظ و نگهداری هرگونه تجهیزات امنیتی به این کشور، از جمله فناوری‌های نظارتی مجازی که برای سرکوب داخلی مورد استفاده قرار می‌گیرد؛

ی) گفتنی است که در سال‌های اخیر کشورهای آلمان، فرانسه و بریتانیا اقدام به صادرات جاسوس‌افزارهایی به امارات متحده عربی کرده که رژیم این کشور از آن در راستای سرکوب سنگین آزادی بیان و اجتماعات در داخل مرزهای خود استفاده کرده است.^{۴۷}

^{۴۷} گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی. قابل بازیابی در لینک:

ب) موارد نقض حقوق بشر از سوی عربستان سعودی و امارات متحده عربی در سایر کشورهای منطقه

*ائتلاف به رهبری عربستان

۱- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری سازمان ملل، در روز دوشنبه ۵ مهرماه ۱۴۰۰، در خصوص تداوم رنج بی‌پایان کودکان یمنی به دلیل جنگ و بحران امدادرسانی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به انتشار گزارش جدید از سوی دبیر کل سازمان ملل در زمینه «کودکان و مناقشه مسلحانه در یمن» مبنی بر کشته و مجروح شدن ۲۶۰۰ کودک در سال‌های ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰ میلادی با توجه به شدت یافتن خصومت‌ها در این مدت؛

ب) اشاره به یافته‌های این گزارش مبنی بر چگونگی قربانی شدن این کودکان بر اثر استفاده بی‌هدف طرف‌های درگیر از خمپاره و آتش توپخانه، نبردهای زمینی، مین‌های ضدنفر و دیگر پسماندها انفجاری به جای مانده از جنگ؛

ج) اشاره به قرار گرفتن در مجموع بیش از ۳۵۰۰ کودک در معرض یک یا چندین مورد نقض جدی حقوق بشر، که از جمله مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به محرومیت از امدادهای بشردوستانه، کشته و مجروح شدن و به استخدام درآمدن و مورد استفاده قرار گرفتن از سوی طرف‌های درگیر در جنگ اشاره کرد؛

د) اشاره به اظهارات ویرجینیا گامبا^۴، نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل در زمینه کودکان و مناقشات مسلحانه، مبنی بر منجر شدن خشونت‌ها و رنج بی‌پایان به هراس نسلی از کودکان یمنی از زندگی؛

<http://icfuae.org.uk/press-releases/european-parliament-adopts-resolution-condemning-uae-human-rights-abuses>

^۴Virginia Gamba

ه) تأکید بر ضرورت اقدام تمامی طرف‌های درگیر در جنگ به تلاش فعالانه جهت دستیابی به راه‌حلی سیاسی در صورت امید آن‌ها به نجات کودکان از قرار گرفتن در معرض آسیب‌های بیشتر؛

و) تأکید بر به‌شمار آمدن دختران و پسران یمنی به‌عنوان آینده این کشور و ضرورت اقدام تمامی طرف‌های درگیر به حمایت از آن‌ها در قبال سوءاستفاده‌ها و آغاز نمودن روند رفتار با کودکان به‌عنوان گنجینه‌ای ارزشمند؛

ز) اشاره به ابراز نگرانی جدی همچنین در زمینه محرومیت حدود ۱۱۱ کودک از آزادی که به دلیل ارتباط ادعایی با طرف‌های مخالف در این جنگ در حبس نگاه داشته شده‌اند؛

ح) تأکید بر ضرورت به‌شمار آمدن کودکان از آغاز به‌عنوان قربانی و استفاده از سلب آزادی آن‌ها به‌عنوان آخرین راه‌چاره، آن‌هم برای کوتاه‌ترین زمان ممکن و بر اساس موازین عدالت بین‌المللی برای کودک‌مجرمان، همچنین درخواست از جامعه بین‌المللی جهت حمایت از کودکان و پیوند دادن آن‌ها به جامعه، از جمله از طریق ائتلاف جهانی ادغام کودک‌سربازان؛

ط) اشاره به تداوم حملات به نظام تحصیلی، از جمله ثبت ۳۷ مورد حمله به مدارس و استفاده نظامی از ۸۰ مدرسه که موجب نقض حق تحصیل پسران و دختران یمنی می‌شود؛

این در حالی است که هم‌اکنون بیش از دو میلیون کودک از تحصیل بازمانده‌اند؛
ی) اشاره به مذاکرات سازمان ملل با طرف‌های درگیر و پیشرفت‌های انجام شده از سوی دولت یمن (دولت عبدربه منصور هادی) در زمینه اجرای برنامه اقدام خود در راستای پایان بخشیدن و ممانعت به عمل آوردن از استخدام و استفاده از کودکان، به امضا رسیده در سال ۲۰۱۴ و نقشه راه اتخاذ شده در سال ۲۰۱۸ میلادی و منجر شدن این تلاش‌ها به کاهش این موارد نقض حقوق کودکان؛

ک) اشاره به درخواست جهت برقراری آتش‌بس سراسری از سوی تمامی طرف‌های درگیر و تداوم تعامل با فرستاده ویژه سازمان ملل در امور یمن در راستای ازسرگیری فرآیند سیاسی همه‌شمول به‌منظور دستیابی به توافق سیاسی جامع؛

ل) تأکید بر ضرورت پایان یافتن هزینه دهشتبار جنگ یمن برای کودکان این کشور، ضمن به شمار آوردن صلح به عنوان تنها راه حل این بحران، همچنین نیاز کودکان بازمانده از جنگ به برخورداری از حمایت جامعه جهانی جهت التیام یافتن و بازسازی زندگی خود^{۴۹}

۲- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری سازمان ملل، در روز چهارشنبه ۳۱ شهریورماه ۱۴۰۰، در خصوص فاصله یک قدمی میلیون‌ها تن از مردم یمن با گرسنگی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اظهارات مارتین گریفیتس، مسئول هماهنگی کمک‌های بشردوستانه سازمان ملل، در حاشیه هفتاد و ششمین اجلاس مجمع عمومی این سازمان، خطاب به رهبران جهان، مبنی بر وارد شدن بحران جنگ یمن به هفتمین سال خود درحالی که هزاران تن از مردم این کشور بی‌جا شده و میلیون‌ها تن از آن‌ها تنها یک گام با گرسنگی فاصله دارند؛

ب) اشاره به منجر شدن سقوط بیش‌ازپیش اقتصاد یمن و آغاز موج شیوع بیماری همه‌گیر کووید - ۱۹ در این کشور به مورد تهدید قرار گرفتن نظام بهداشتی و درمانی پیشاپیش شکننده آن و نزدیک شدن آن به آستانه سقوط؛

ج) اشاره به ناگزیر شدن آسیب‌پذیرترین اقشار جامعه به پرداخت بیشترین بهای این بحران، از جمله زنان که احتمالاً بیش از سایر بخش‌های جامعه گرسنه و بیمار بوده و در معرض خشونت‌های جنسیتی قرار دارند و میلیون‌ها تن از بی‌جاشدگان داخلی که بدون دسترسی به خدمات ضروری، با منازعه‌ای روزانه برای بقاء مواجه هستند؛

د) اشاره به درخواست این مقام سازمان ملل از رهبران جهان جهت تداوم حمایت سخاوتمندانه خود از عملیات بشردوستانه یمن، احترام گذاردن به حقوق بین‌المللی بشردوستانه و حمایت از غیرنظامیان، همچنین پرداختن به ریشه‌های اصلی این بحران،

^{۴۹} گزارش پایگاه خبری سازمان ملل. قابل‌بازیابی در لینک:

از جمله محدودیت‌های جاری در زمینه واردات که موجب افزایش بهای کالاهای ضروری می‌شود؛

ه) اشاره به همچنین درخواست از رهبران جهان جهت نهایت استفاده از قدرت جمعی خود به منظور به پایان رساندن این جنگ چرا که سرانجام تنها صلح می‌تواند پایدارترین شکل کمک را برای مردم یمن رقم بزند؛

و) اشاره به اظهارات هنریتا فور، مدیر اجرایی صندوق حمایت از کودکان ملل متحد، در این نشست تحت عنوان «یمن: پاسخگویی به بحران‌های بزرگترین بحران بشری جهان»، مبنی بر به سرقت رفتن ایمنی، تحصیل و فرصت‌های بسیاری از کودکان یمنی از سوی جنگ جاری در این کشور و منجر شدن خشونت و تخریب به نابودی زندگانی کودکان و خانواده‌هایشان؛

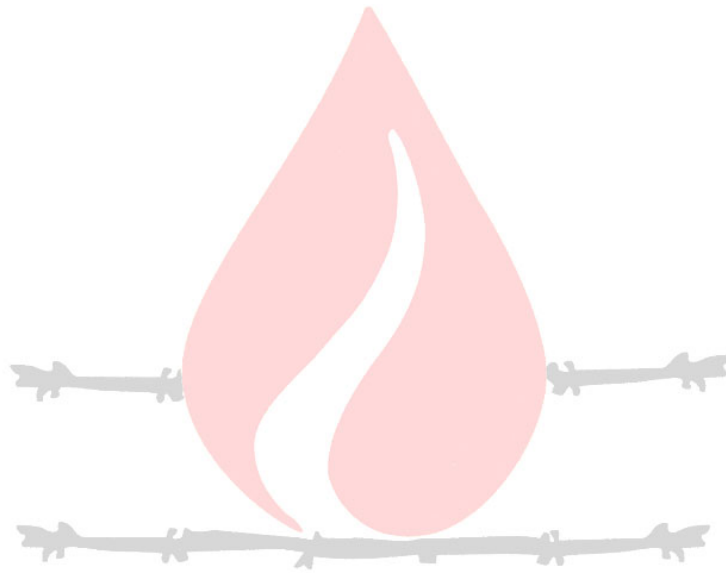
ز) اشاره به بی‌جاشدگی ۱,۷ میلیون تن از جوانان یمنی، وابستگی ۱۱,۳ میلیون نوجوان به کمک‌های بشردوستانه برای بقا و ابتلای ۲,۳ میلیون کودک زیر ۵ سال به سوءتغذیه حاد که ۴۰۰ هزار تن از آن‌ها در آستانه خطر قریب‌الوقوع مرگ قرار دارند؛

ح) اشاره به اینکه کودک بودن در یمن به معنای برخورداری از تجربه خشونت‌های دهشتبار و یا شاهد آن بودن است - تجاربی که هیچ کودکی هرگز نباید با آن مواجه شود: به عبارت دیگر یمن یکی از دشوارترین نقاط جهان برای یک کودک به شمار می‌آید؛

ط) اشاره به اظهارات دیوید بیزلی، رئیس برنامه جهانی غذای سازمان ملل، مبنی بر نیاز ۱۲,۹ میلیون از جمعیت ۳۰ میلیونی یمن به سهمیه‌های غذایی در حالی که ۳,۳ میلیون تن از کودکان و زنان این کشور نیازمند تغذیه ویژه بوده، علاوه بر ۱,۶ میلیون کودک محصل: به عبارت دیگر ۱۶ میلیون از مردم این کشور رو به سوی گرسنگی گام برمی‌دارند؛

ی) اشاره به مرگ یک هزار تن از مردم یمن به صورت هفتگی بر اثر فقدان غذا و تغذیه مورد نیاز، ضمن هشدار در زمینه منجر شدن عدم دریافت ۸۰۰ میلیون دلار کمک در شش ماه آتی به مرگ ۴۰۰ هزار کودک زیر ۵ سال در این کشور در سال آتی؛

ک) اشاره به تعهد اخلاقی کشورهای جهان برای اعتراض و اقدام در این زمینه، ضمن درخواست از رهبران جهان جهت تحت فشار نهادن تمامی طرف‌های درگیر در جنگ به‌منظور پایان دادن به این منازعه:^{۵۰}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^{۵۰} گزارش پایگاه خبری سازمان ملل. قابل بازیابی در لینک: